

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky Pardubice ze dne 06.11.2003, sp. zn. 13 To 325/2003, ECLI:CZ:KSHK:2003:13.TO.325.2003.1

Číslo: 28/2004

Právní věta: Do pravomoci soudů České republiky nespadá rozhodování o povolení obnovy řízení a zrušení pravomocného rozhodnutí ve věcech, v nichž před datem 1. 1. 1993 rozhodl soud se sídlem na území Slovenské republiky.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové - pobočka Pardubice

Datum rozhodnutí: 06.11.2003

Spisová značka: 13 To 325/2003

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obnova řízení, Pravomoc soudu

Předpisy: § 13 tr. ř.
§ 281 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích zamítl stížnost odsouzeného Č. V. proti usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. Nt 801/2003.

Z o d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. Nt 801/2003, Okresní soud v Chrudimi zamítl podle § 283 písm. b) tr. ř. per analogiam návrh odsouzeného Č. V. na povolení obnovy řízení ve věci vedené u Vojenského obvodového soudu v Prešově pod sp. zn. 1 T 166/85, v níž byl jmenovaný odsouzen rozsudkem tohoto soudu ze dne 13. 11. 1985, sp. zn. 1 T 166/85.

Své rozhodnutí odůvodnil okresní soud tím, že soud v České republice není příslušný k rozhodnutí o povolení obnovy řízení a zrušení rozsudku soudu, který se nachází na území Slovenské republiky.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě stížnost. Namítl, že pokud okresní soud se pokládal za nepřislušný k provedení řízení, měl postupovat podle § 24 odst. 1 tr. ř., a nikoliv návrh zamítnout. Poukázal na řadu rozhodnutí jiných soudů, které v podobných věcech rozhodly o povolení obnovy řízení. Pokládá za nepřijatelné, aby ve srovnatelných případech

bylo odlišně rozhodováno soudy v Plzni, Litoměřicích a Opavě na jedné straně a zcela odlišně pak Okresním soudem v Chrudimi. Má za to, že mu jako občanu České republiky nebyla poskytnuta ústavně zakotvená soudní ochrana a ani po zahlazení předchozího odsouzení nebyly odstraněny všechny důsledky z něho vyplývající, zejména pak důsledky předchozího trestu propadnutí majetku. Důvodnost svého návrhu podpořil i poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. [4 Tz 76/2003](#). Navrhl, aby krajský soud napadené usnesení zrušil a aby vyhověl návrhu na povolení obnovy řízení.

Z podnětu podané stížnosti přezkoumal krajský soud ve smyslu § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Pro rozhodnutí o stížnosti je stěžejní vyřešení otázky, zda rozsudek soudu se sídlem na území Slovenské republiky vydaný v době před rozdělením federativního státu je nutno pokládat na rozsudek cizího státu a v případě, že ano, zda může soud v České republice rozhodnout o povolení obnovy řízení a zrušení rozsudku vydaného soudem cizího státu.

Při posouzení charakteru rozhodnutí vydaného soudem se sídlem na území dnešní Slovenské republiky vyhlášeného před 1. 1. 1993 lze vycházet z názoru vyjádřeného ve stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu, sp. zn. [Stn 1/95](#), publikovaného pod č. 37/96 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek a je možné odkázat na níže uvedené výňatky z uvedeného stanoviska.

Po rozdělení společného státu, kdy se podle čl. 1 odst. 2 ústavního zákona č. 542/1992 Sb. nástupnickými státy České a Slovenské Federativní Republiky staly Česká republika a Slovenská republika, je zřejmé, že další trestní řízení mohou konat jen soudy jednoho z těchto států, a to ty, které vyhlásily rozsudek. Taková je původní právní úprava trestního řízení ČSFR, kterou převzala Česká republika jako nástupnický stát ústavním zákonem ČNR č. 4/1993 Sb. Další trestní řízení v takové věci nemohou bez dalšího konat soudy druhého nástupnického státu, v posuzovaném případě České republiky. Orgány České republiky ani nemohou vykonávat rozsudek jen na základě rozhodnutí učiněných v trestním řízení cizím státem, kterým od 1. 1. 1993 je nepochybně Slovenská republika.

Tyto důsledky rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky jsou pro Českou republiku nepochybné a nasvědčují tomu, že rozsudek soudu, který měl sídlo na území dnešní Slovenské republiky, má za těchto okolností v uvedených směrech povahu trestního rozsudku cizího státu, byť byl vyhlášen soudem dříve společné soudní soustavy. Ze stejného názoru zřejmě vycházel i zákonodárce při přijetí čl. II bod 7 zákona č. 25/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní řád, jakož i při souhlasu s čl. 6 Závěrečného protokolu Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech, publikované pod č. 209/1993 Sb., jejímž cílem bylo vyřešit nejdůležitější otázky nástupnictví v této oblasti.

Formulace použitá v uvedených právních normách naznačuje, že zákonodárce rozsudky uvedených soudů nepokládá z hlediska možného výkonu za rozsudky státu, na jehož území se mají vykonat, tedy v podstatě tak naznačuje, že jde o rozsudky cizího státu. Rozsudek uložený soudem se sídlem ve Slovenské republice, který byl vyhlášen před 1. 1. 1993 a nebylo započato s jeho výkonem před účinností citovaného zákona, lze proto vykonat v České republice jen za splnění podmínek druhé výjimky ustanovení § 21 odst. 2 tr. zák., tedy stanoví-li to vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána.

Lze si jen stěží představit, že by soud České republiky mohl zasahovat do pravomocného rozhodnutí soudu na území Slovenské republiky v době, kdy jde již o jiný suverénní stát, a jakkoliv je měnit.

Výše uvedenou argumentaci lze vztáhnout nejen na otázky výkonu uloženého trestu, ale i na případy pokračování v původním řízení, tedy i na posuzovaný případ. Jestliže tedy z hlediska výkonu uloženého trestu je nutno uvedené rozhodnutí pokládat za rozsudek cizího státu, platí totéž, pokud jde o pokračování v původním řízení, a to jak ve vztahu k řádným, tak i k mimořádným opravným prostředkům, jakým je i obnova řízení.

Nelze pokládat za přípustné, aby soud České republiky mohl zasahovat do pravomocného rozhodnutí soudu na území Slovenské republiky v době, kdy jde již o jiný suverénní stát, a aby mohl jeho pravomocné rozhodnutí jakýmkoliv způsobem měnit. Takový postup neumožňuje ani mezinárodní smlouva.

Veden těmito úvahami pak došel krajský soud k závěru, že rozhodnutí Okresního soudu v Chrudimi, který dovodil, že český soud nemůže rozhodovat o zrušení rozsudku vydaného soudem na území Slovenské republiky a že nelze pokračovat v řízení, které bylo, byť před rozdělením federativní republiky, vedeno před soudem nyní již cizího státu, bylo učiněno v souladu se zákonem.

Odsouzenému nic nebrání, aby svůj návrh adresoval příslušnému soudu ve Slovenské republice, přičemž zpráva vyžádaná od Vojenského obvodového soudu v Prešově vyvrací tvrzení prezentované v podaném návrhu na povolení obnovy řízení, že by soud, který původní rozhodnutí vydal, zanikl.

Z rozhodnutí uvedeného soudu pak bylo zjištěno, že odsouzený podal v roce 1996 u Vojenského obvodového soudu v Prešově návrh na přezkumné řízení podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, usnesením ze dne 2. 4. 1997, sp. zn. Nt 387/96, ve spojení s usnesením Vyššího vojenského soudu v Trenčíně ze dne 6. 5. 1997, sp. zn. Rto-2/97, však byl jeho návrh jako opožděně podaný tímto soudem zamítnut.

Protože tedy v postupu okresního soudu ani v jeho rozhodnutí nezjistil krajský soud pochybení, stížnost odsouzeného proti napadenému usnesení jako nedůvodnou zamítl.